

го задържишъ. Азъ не казвамъ: това нѣма да го бжде — то е по стария законъ. Нашитѣ очи може да бждатъ благородни, лицето ни да бжде благородно, всичко зависи отъ насъ, но въ дѣйствителностъ благороденъ е само онзи, който разбира Словото Божие и го изпълнява. Сега вие ще кажете: „Моятъ умъ тъй ми казва.“ Твоятъ умъ какво ти казва? Испитайте вашия умъ, дали е много просвѣтенъ. Вие знаете ли ония закони, съ които сте работили въ утробата на майка си? Припомнете си ги! — „Смѣтно ми е.“ Сърдишъ се, гнѣвишъ се, дѣ ти е умътъ? Всѣкога, когато умътъ ти не присѣтствува въ една работа, сполетява те катастрофа. Всѣкога, когато се явяватъ такива състояния, това е признакъ, че умътъ отсѣтствува. Въ всички работи, дѣто умътъ присѣтствува — висшиятъ умъ, катастрофа не може да стане. За да може да издигнете себе си, непрѣмѣнно вашиятъ умъ трѣбва да присѣтствува. Ако вие се молител, а умътъ ви не присѣтствува, молитвата ви не е приета: тя е само една педа надъ главата ви. Ако пишете или съчинявате, вашиятъ умъ трѣбва да присѣтствува, и въ дадения моментъ за нищо друго не бива да мислите. Ще мислите върху този въпросъ и, като го свършите, тогава за другъ ще мислите. Най-великиятъ законъ въ духовния свѣтъ е, че трѣбва да впрегнемъ нашия умъ на работа съ всички негови сили. Щомъ си се разгнѣвилъ, умътъ ти не е на мѣстото си и сърцето ти не е на мѣстото си. Сърцето не се гнѣви, влѣзли сж други сили въ него. Умътъ, както азъ го знамъ, не се раздразнява, не се отчайва. А туй, което се дразни, туй, което се отчайва, то е извънъ ума. Умътъ — това е основата на божествения свѣтъ. И, когато Господъ иска да създаде единъ свѣтъ, той туря ума за основа. И, за да може да се създаде нѣщо трайно, непрѣмѣнно този божественъ елементъ, тази божествена сила трѣбва да присѣтствува въ васъ въ всичката своя пълнота. И вие имате властъ да държите вашия умъ. А ако вие сте нещастни,